Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	14Co/53/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6925203399
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 06. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Eva Dzúriková
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2026:6925203399.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., C. XXX/XX, právne zastúpený A. A. A., B. D. D. E. F., G. XXX/XX, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, sídlom Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o zaplatenie 34.935,83 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 17C/45/2025-376 zo dňa 05.03.2026, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 17C/45/2025-376 zo dňa 05.03.2026 v napadnutom výroku I. v časti nároku na náhradu škody v sume 304,95 Eur s úrokom z omeškania p o t v r d z u j e a v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 7.541,03 Eur m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3. 562,- Eur, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 65 % z prisúdenej sumy v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov prvoinštančného konania.

IV. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol nasledovne:
„I. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 304,95 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 304,95 Eur od 15.01.2025 do zaplatenia a sumu 7.541,03 Eur, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
II. Súd vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .
III. Žalovaná m á nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania o náhradu škody v rozsahu 69,58 %.
IV. Žalobca m á nárok voči žalovanej na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %.“.
1.1. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 07.09.2025 domáhal voči žalovanej náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to vecnej škody vo výške 2.004,80 Eur s úrokmi z omeškania od dňa 15.01.2025 do zaplatenia a náhrady nemajetkovej ujmy 32.931,03 Eur. V ďalšom súd konštatoval vykonané dokazovanie a zistený skutkový stav. Uznesením vyšetrovateľa H. I. F. zo dňa 22.06.2021 J.: H./E. bolo vznesené obvinenie žalobcovi pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), c) a d) Tr. zák. a s poukazom na ust. § 138 písm. d) Tr. zák. a § 140 písm. b) Tr. zák. a pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr.

zák., spáchaných formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. Nebolo sporné, že žalobca nepodal voči uzneseniu sťažnosť. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Revúca zo dňa 24.06.2021 č. k. 1Tp/23/2021-189 bol žalobca podľa § 72 ods. 1 písm. a) Tr. por. z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. vzatý do väzby, súd nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Väzba začína od 22.06.2021 5:45 h. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 07.07.2021 sp. zn. 5Tpo/43/2021 sťažnosť žalobcu zamietol. Žalobca podal žiadosť o prepustenie z väzby datovanú dňa 29.07.2021. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Revúca zo dňa 09.08.2021 č. k. 1Tp/23/2021-214 súd nevyhovel žiadosti žalobcu o prepustenie z väzby. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 31.08.2021 sp. zn. 5Tpo/50/2021 sťažnosť žalobcu zamietol. Dňa 19.10.2021 podal prokurátor H. I. F. na žalobcu obžalobu pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), c) a d) Tr. zák. a s poukazom na ust. § 138 písm. d) Tr. zák. a § 140 písm. b) Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. Uznesením Okresného súdu Revúca zo dňa 27.10.2021 sp. zn. 1T/79/2021 bol žalobca ponechaný vo väzbe po podaní obžaloby, súd nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka ani za použitia monitorovacieho zariadenia. Nebolo sporné, že žalobca nepodal voči uzneseniu sťažnosť. Okresný súd Revúca rozsudkom zo dňa 15.11.2021 č. k. 1T/79/2021-374, právoplatným dňa 01.12.2021, uznal žalobcu vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písm. a), c) a d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) a j) Tr. zák. a s poukazom na § 140 písm. b) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a uložil žalobcovi úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov a zaradil žalobcu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd v Banskej Bystrici odvolanie žalobcu uznesením zo dňa 13.04.2022 sp. zn. 3To/2/2022 zamietol ako podané oneskorene. Splnomocnením zo dňa 13.05.2022 splnomocnila družka žalobcu K. L., nar. XX.XX.XXXX advokátku A. A. A. na podanie návrhu na povolenie obnovy konania a zastupovanie žalobcu v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Revúca sp. zn. 1T/79/2021. Nebolo sporé, že žalobca bol predtým v trestnom konaní Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/79/2021 zastúpený súdom ustanovenou advokátku A. A. A.. Žalobca podal návrh na povolenie obnovy konania datovaný dňa 22.05.2022. Okresný súd Revúca uznesením zo dňa 15.08.2022 č. k. 2Nt/17/2022-25 návrh na povolenie obnovy konania zamietol, na sťažnosť žalobcu bolo toto rozhodnutie zrušené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.09.2022 sp. zn. 4Tos/103/2022. Okresný súd Revúca uznesením zo dňa 30.11.2022 č. k. 2Nt/17/2022-84 návrh na povolenie obnovy konania povolil. Na sťažnosť prokurátora Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 12.01.2023 sp. zn. 4To/143/2022 zrušil uznesenie zo dňa 30.11.2022 č. k. 2Nt/17/2022-84 a podľa § 394 ods. 1 Tr. por. povolil obnovu konania u žalobcu v trestnej veci Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/79/2021, podľa § 400 ods. 1 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/79/2021 zo dňa 15.11.2021 vo výrokoch o vine a o treste vo vzťahu k odsúdenému - žalobcovi, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad a podľa § 403 Tr. por. nevzal žalobcu do väzby a právoplatnosťou rozhodnutia o povolení obnovy sa žalobca prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého rozsudkom Okresného súdu Revúca zo dňa 15.11.2021 sp. zn. 1T/79/2021. Nebolo sporné, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Revúca zo dňa 25.10.2017 sp. zn. 1T/103/2017 uznaný vinným zo zločinu poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia v spolupáchateľstve podľa § 286 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s podmienečným odkladom na dobu 5 rokov. Okresný súd Revúca uznesením zo dňa 26.09.2022 č. k. 1T/103/2017-313 rozhodol podľa § 52 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. s použitím § 419 ods. 1 Tr. por., že žalobca sa v skúšobnej dobe neosvedčil a súhrnný trest odňatia slobody uložený rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/103/2017 zo dňa 25.10.2017, právoplatným 25.10.2017, vo výmere 36 mesiacov vykoná. Súd žalobcu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 16.11.2022 č.k. 3Tos/87/2022-326 sťažnosť žalobcu zamietol. Nebolo sporné, že následne Okresný súd Revúca nariadil výkon trestu odňatia slobody. Nebolo sporné, že na základe uvedeného podnetu minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Dňa 17.02.2023 bol žalobca na základe rozhodnutia ministra spravodlivosti SR prepustený na slobodu z výkonu trestu. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 09.08.2023 sp. zn. 3Tdo/36/2023 rozhodol, že uznesením Okresného súdu Revúca z 26.11.2022 sp. zn. 1T/103/2017 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.11.2022 sp. zn. 3Tos/87/2022, ako aj konaním, ktoré im predchádzalo, bol porušený

zákon v neprospech žalobcu. Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Okresného súdu Revúca z 26.11.2022 sp. zn. 1T/103/2017 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.11.2022 sp. zn. 3Tos/87/2022, ako aj ďalšie rozhodnutia na ne obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom zo dňa 15.11.2023 č. k. RA-1T/79/2021-666 uznal žalobcu vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písm. a), c), d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d), j) Tr. zák. a s poukazom na § 140 písm. b) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a uložil žalobcovi úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 06.03.2024 sp. zn. 3To/105/2023 podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 15.11.2023 č. k. RA-1T/79/2021-666 v celom rozsahu a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. žalobcu oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal. Listom zo dňa 17.07.2024 žiadal žalobca Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 4.714,60 Eur (t.j. trovy obhajoby 3.014,77 Ezr, náklady na zabezpečenie potrieb 1.699,83 Eur) a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy 42.440,- Eur [za trestné stíhanie 3.200,- Eur (32 mesiacov x 100,- Eur), za väzobné stíhanie 24.240,- Eur (606 dní x 40,- Eur), za ujmu na zdravotnom stave 15.000,- Eur], ktorá mu bola spôsobená trestným stíhaním vedenom na základe uznesenia OR PZ Revúca ČVS: ORP-111/VYS-RA-2021 a väzbou a výkonom trestu odňatia slobody na základe rozhodnutí: uznesenie Okresného súdu Revúca zo dňa 24.06.2021 sp. zn. 1Tp/23/2021, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 07.07.2021 sp. zn. 5Tpo/43/2021, uznesenie Okresného súdu Revúca zo dňa 09.08.2021 č. k. 1Tp/23/2021-214, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.08.2021 sp. zn. 5Tpo/50/2021, uznesenie Okresného súdu Revúca zo dňa 27.10.2021 sp. zn. 1T/79/2021, rozsudok Okresného súdu Revúca zo dňa 15.11.2021 sp. zn. 1T/79/2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.04.2022, uznesenie Okresného súdu Revúca zo dňa 26.09.2022 sp. zn. 1T/103/2017 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.11.2022 č. k. 3Tos/87/2022-326.

1.2. Súd na vec aplikoval ustanovenie § 3, § 5, § 6, § 8, § 15, § 16, § 17, § 18 a § 25 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom a účinnom znení (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“) a taktiež vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

1.3. Súd konštatoval, že žalobca si v predmetnom súdnom konaní uplatňuje voči štátu náhradu škody spôsobenej vydaním nezákonného rozhodnutia orgánom verejnej moci pri výkone verejnej správy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Po poskytnutí teoretického exkurzu uvedeného nároku na náhradu škody súd konštatoval a dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody spôsobenej právoplatnými nezákonnými rozhodnutiami o vznesení obvinení, o vzatí do väzby, o uložení trestu odňatia slobody (vec 1T/79/2021) a o neosvedčení sa a o uložení trestu odňatia slobody (vec 1T/103/2017), keďže žalobca bol vo veci 1T/79/2021 oslobodený spod obžaloby a vo veci 1T/103/2017 boli zrušené uznesenia okresného súdu o neosvedčení sa a o uložení trestu odňatia slobody a uznesenie odvolacieho súdu o zamietnutí sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nakoľko nimi bol porušený zákon v neprospech žalobcu. Súd konštatoval, že sú splnené podmienky zodpovednosti za škodu v zmysle § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 a § 8 ods. 1, 5 zák. č. 514/2003 Z. z. Nebolo sporné, že v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami vznikla žalobcovi škoda, a to trovy obhajoby v uvedených trestných konaniach a nemajetková ujma v dôsledku vedenia trestného stíhania voči žalobcovi a v dôsledku výkonu väzby a trestu odňatia slobody žalobcom. Sporným bola výška škody, rozsah nemajetkovej ujmy žalobcu a či v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonných rozhodnutí vznikla žalobcovi škoda, spočívajúca v nákladoch vynaložených žalobcom počas výkonu väzby a trestu odňatia slobody na jeho potreby - nákupy v bufete a telefonovanie. Ďalej súd konštatoval, že nebolo sporné, že žalobca bol v konaní o povolenie obnovy konania Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/79/2021 zastúpený advokátkou A. A. A. na základe plnej moci udelenej družkou žalobcu dňa 13.05.2022. Advokátka na základe plnej moci zastupovala žalobcu v konaní okresného súdu sp. zn. 2Nt/17/2022 a vykonala i úkon - prevzatie a príprava obhajoby, vrátane prvej porady s klientom. Súd mal za to, že za tento úkon patrí náhrada odmeny a režijného paušálu. To, že rovnaká advokátka zastupovala žalobcu v trestnom konaní, ktoré malo byť obnovené a za prevzatie a prípravu tohto zastúpenia jej bola priznaná odmena, nie je relevantné pre priznanie náhrady za prevzatie a prípravu zastupovaní v konaní o povolenie obnovy konania. Tieto konania sú odlišného charakteru, prevzatie zastúpenia v konaní o povolenie obnovy nie je len formálne a bolo nutnou podmienkou následného zastupovania žalobcu. Takisto súd odôvodnil priznanie odmeny pri podaní podnetu na podanie dovolania a konštatoval, koľko bolo za úkon podania podnetu na podanie dovolania priznaných zo strany žalovanej v rámci predbežného prerokovania nároku (78,90 Eur), a preto

súd priznal náhradu škody - trovy obhajoby vo výške 66,37 Eur. Uzavrel, že žalobcovi patrí náhrada škody spočívajúcej v trovách obhajoby v celkovej výške 304,95 Eur (81,68 Eur + 11,63 Eur + 132,75 Eur + 12,52 Eur + 66,37 Eur).
1.4. Pokiaľ ide o uplatnenú náhradu škody - nákladov na potreby žalobcu počas výkonu väzby a trestu odňatia slobody, táto bola v rámci predbežného prerokovania uplatnená vo výške 1.699,83 Eur, nebola žalovanou uspokojená vôbec a rovnakej sumy sa žalobca domáhal aj v prejednávanej veci. Súd sa v tejto otázke stotožnil s názorom žalovanej, že uvedené náklady nie sú škodou, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami. Tieto výdavky predstavovali bežné výdavky na nákup tovaru, či na telefonovanie. Ide o náklady, ktoré by žalobca vynaložil bez ohľadu na výkon väzby alebo trestu odňatia slobody. Aj mimo výkonu má žalobca výdavky na potraviny, cigarety, telefonovanie, nebolo preukázané, že takéto výdavky by žalobca nemal mimo výkonu väzby a trestu odňatia slobody. Pokiaľ žalobcovi nebola postačujúca strava v rozsahu, v akom je poskytovaná väzňom, tak aj mimo výkonu by mal výdavky na stravu vo väčšom rozsahu. Súd žalobcovi nárok na náhradu škody za uvedené teda nepriznal.
1.5. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné vedenie trestného stíhania voči nemu, z titulu uznesenia vyšetrovateľa H. F. I. F. zo dňa 22.06.2021 J.: H./E., za nezákonný výkon väzby z titulu uznesenia Okresného súdu Revúca zo dňa 24.06.2021 sp. zn. 1Tp/23/2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 07.07.2021 sp. zn. 5Tpo/43/2021, ako aj za nezákonný výkon trestu odňatia slobody z titulu rozsudku Okresného súdu Revúca zo dňa 15.11.2021 č. k. 1T/79/2021-374 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.04.2022 sp. zn. 3To/2/2022 a uznesenia Okresného súdu Revúca zo dňa 26.09.2022 sp. zn. 1T/103/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.11.2022 č. k. 3Tos/87/2022-326. Žalobca si u žalovanej uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy 42.440,- Eur [za trestné stíhanie 3.200,- Eur (32 mesiacov x 100,- Eur), za väzobné stíhanie 24.240,- Eur (606 dní x 40,- Eur) a za ujmu na zdravotnom stave 15.000,- Eur]. Žalovaná sa za zásah do práv žalobcu týmito nezákonnými rozhodnutiami žalobcovi ospravedlnila a nahradila mu nemajetkovú ujmu vo výške 9.508,97 Eur [za trestné stíhanie v období 13.01.2023 - 17.02.2023 24,48 Eur (36 dní x 0,68 Eur) a v období 18.02.2023 - 06.03.2024 394,49 Eur (383 dní x 1,03 Eur) a za väzobné stíhanie 9.090,- Eur (606 dní x 15,- Eur)]. Nebolo sporné, že trestné stíhanie žalobcu na podklade uznesenia vyšetrovateľa H. I. F. J.: H./E. prebiehalo od 22.06.2021 (vznesenie obvinenia) do 01.12.2021 (právoplatnosť odsudzujúceho rozsudku), t.j. 163 dní a od 13.01.2023 (povolenie obnovy konania) do 06.03.2024 (oslobodenie spod obžaloby), t.j. 419 dní. V období od 22.06.2021 do 01.12.2021 bol žalobca vo väzbe, od 02.12.2021 do 12.01.2023 bol žalobca vo výkone trestu odňatia slobody uloženého vo veci sp. zn. 1T/79/2021 a od 13.01.2023 do 17.02.2023 vo výkone trestu odňatia slobody uloženého vo veci sp. zn. 1T/103/2017.
1.6. Ďalej súd konštatoval, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu za celé obdobie od vznesenia obvinenia až do oslobodenia spod obžaloby (32 mesiacov). Súd mal však za to, že náhrada mu patrí len za skutočné obdobie skutočného vedenia trestného stíhania, a teda nepatrí za obdobie od právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku do povolenia obnovy konania, napriek tomu, že neskôr bolo trestné stíhanie opäť vedené. V období od 01.12.2021 do 12.01.2023 trestné stíhanie neprebiehalo, teda nemohlo mať žiaden dopad na žalobcu. Ak nastala neskôr určitá skutočnosť (povolenie obnovy konania), táto nemohla mať spätné účinky, nemohla vyvolať nejakú ujmu u žalobcu spätne, za skoršie obdobie, v ktorom ešte nebola známa. V tomto období bol žalobca nezákonne vo výkone trestu odňatia slobody, za čo mu ale patrí iná náhrada nemajetkovej ujmy (ako je uvedené v bode 53). Žalobcovi teda patrí náhrada nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania voči nemu v období od 22.06.2021 do 01.12.2021, t. j. 163 dní a od 13.01.2023 do 06.03.2024, t. j. 419 dní, spolu 582 dní, t. j. 19 celých mesiacov. Súd bral do úvahy, že išlo o trestné stíhanie v trvaní 19 mesiacov za prečin porušovania domovej slobody závažnejším spôsobom konania, najmenej s dvoma osobami a z osobitného motívu so sadzbou 1 až 5 rokov a za prečin nebezpečného vyhrážania so sadzbou až na jeden rok. Trestné stíhanie žalobcu neskončilo v rámci neverejného prípravného konania, ale bola voči žalobcovi podaná i obžaloba, takže bol vystavený verejnému trestnému konaniu pred súdom. Tvrdenie, že priebeh konania spôsobila zaujatosť konajúceho prokurátora, či sudcu, nebola vykonaným dokazovaním preukázaná. Súd vzal do úvahy i skutočnosť, že žalobca bol v minulosti štyrikrát odsúdený zo spáchania trestného činu a dopustil sa viacerých priestupkov. Súd mal za to, že je nutné túto okolnosť brať do úvahy, aj keď podľa trestného práva sa na žalobcu hľadí, akoby nebol odsúdený. Podľa zák. č. 514/2003 Z. z. sa prihliada na osobu poškodeného a jeho doterajší život, pričom skoršie odsúdenie poškodeného zo spáchania trestného činu vytvára reálny obraz o žalobcovi a jeho spôsobe života. Ak by súd nebral do úvahy zahladené trestné činy, nevychádzal by zo skutočných okolností týkajúcich sa poškodenej osoby a jej života. Pokiaľ žalobca tvrdil, že v dôsledku nezákonného trestného stíhania sa na neho hľadelo ako

na páchateľa trestnej činnosti, došlo k zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti, je nutné brať do úvahy, že na takomto vnímaní žalobcu nemalo podiel len predmetné nezákonné rozhodnutie, ale aj trestnoprávna a priestupková minulosť žalobcu. Žalobca však aj po skončení trestného stíhania žije vo funkčnom partnerskom vzťahu, s družkou sa im narodilo i ďalšie dieťa, dokáže adekvátne fungovať v starostlivosti o domácnosť a rodinu, rovnako ako pred stíhaním sa uplatnil i v pracovnom živote. Bolo síce preukázané, že ťažko prežíval počas stíhania i po jeho skončení, že bol vystavený nezákonnému trestnému stíhaniu, ale ide o bežnú reakciu spôsobenú takýmto nezákonným rozhodnutím, ktorá odôvodňuje odškodnenie ujmy v peniazoch, ale neodôvodňuje vyššiu náhradu. Súd tak považoval žalovanou priznanú náhradu za neprimerane nízku. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu sa súdu javila ako primeraná náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi vedením nezákonného trestného stíhania vo výške 100,- Eur za každý celý mesiac nezákonného trestného stíhania. Pri trestnom stíhaní žalobcu v trvaní 19 mesiacov primeraná náhrada nemajetkovej ujmy predstavuje 1.900,- Eur. Žalovaná z tohto titulu uhradila žalobcovi 418,97 Eur, a preto súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonne vedené trestné stíhanie vo výške 1.481,03 Eur.
1.7. Pokiaľ sa týka náhrady nemajetkovej ujmy za výkon trestu a odňatia slobody, tu súd považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25,- Eur za každý deň obmedzenia osobnej slobody. Bolo judikované vyššími súdmi v Českej alebo Slovenskej republike, že primerané odškodňovanie nezákonnej väzby by sa orientačne malo pohybovať v rozmedzí od 20,- Eur do 60,- Eur za každý deň obmedzenia osobnej slobody, priznaná náhrada je v rámci tohto rozpätia, a teda nie je neprimerane nízka, ani vysoká. Pri výkone väzby a trestov odňatia slobody v trvaní 606 dní náhrada nemajetkovej ujmy žalobcu predstavuje 15.150,- Eur. Žalovaná z tohto titulu uhradila žalobcovi 9.090,- Eur, a preto súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonný výkon väzby a trestov odňatia slobody vo výške 6.060,- Eur.
1.8. Súd mal ďalej za to, že ak žalobcovi v dôsledku konkrétneho nezákonného rozhodnutia vznikla nemajetková ujma, táto sa posudzuje a odškodňuje ako celok, teda nie jednotlivé negatívne dopady samostatne. Nie je dôvod, aby súd osobitne priznával v dôsledku konkrétneho nezákonného rozhodnutia nemajetkovú ujmu z prejavov na zdravotnom stave a nemajetkovú ujmu prejavujúcu sa inak. Súd tak konštatoval, že v dôsledku nezákonných rozhodnutí vznikla žalobcovi nemajetková ujma, v dôsledku čoho patrí žalobcovi náhrada nemajetkovej ujmy uvedená v bodoch 52. a 53. rozsudku, pričom náhrada nemajetkovej ujmy nad rámec tejto sumy, teda ani samostatne uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur žalobcovi nepatrí. Záverom súd konštatoval, že náhrada nemajetkovej ujmy spolu vo výške 17.050,- Eur neprekračuje zákon stanovené maximum v zmysle § 17 ods. 5 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keďže 50-násobok minimálnej mzdy v roku 2024 bol 37.500,- Eur. Ďalej súd odôvodnil priznanie úroku z omeškania a rozhodnutie o trovách konania. Súd rozhodoval samostatne o trovách konania v súvislosti s jednotlivými uplatnenými nárokmi, nakoľko posudzovanie úspechu pri nich je založené na iných zásadách. Pokiaľ ide o nárok na náhradu majetkovej škody, súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala úspech v prevažnej miere, priznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v pomernej časti, t. j. 69,58 %. Pokiaľ sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, výška priznanej náhrady nie je v súvislosti s trovami konania rozhodujúca, nakoľko trovy právneho zastúpenia sa určujú z paušálnej tarifnej hodnoty 5.000,- Eur, preto súd v tejto časti rozhodol, že žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla vo výroku I., III. a IV. z dôvodov podľa § 365 ods. 1, písm. b/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku. K priznanej náhrade majetkovej škody v podobe trov obhajoby, ktorú súd priznal vo výške 304,95 Eur za tri úkony právnej služby, k tomuto žalovaná uviedla, že prvé dva z uvedených úkonov právnej služby neboli žalovanou v rámci predbežného prerokovania zahrnuté do okruhu úkonov právnej služby, za ktoré bola žalobcovi priznaná náhrada škody, keďže tieto podľa názoru žalovanej nespĺňajú definičné kritériá účelnosti v zmysle § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. Tretí úkon bol žalovanou odškodnený v rámci predbežného prerokovania, avšak v nižšej sume s poukazom na iné ustanovenie vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Žalovaná namietala, že úkon prevzatie a príprava právneho zastúpenia, vrátane prvej porady, pri obnove trestného konania sp. zn. 1T/79/2021 je výlučne formálny a z vecnej stránky fakticky neúčelný. Obhajkyňa žalobcu bola detailne oboznámená s trestným konaním a podanie návrhu na povolenie obnovy konania nepredstavovalo prevzatie zastupovania žalobcu v novej, samostatnej veci, ale výlučne pokračovanie v už prebiehajúcej obhajobe v trestnom konaní. Obnovené konanie teda nie je novým konaním, ale pokračovaním v už existujúcom trestnom konaní. Keďže obhajkyňa žalobcu zastupovala v prvotnej fáze trestného konania, nebolo udelenie plnomocenstva na podanie opravného prostriedku

v podobe návrhu na obnovu konania možné považovať za účelnú realizáciu práva na obhajobu a tento úkon vyhodnotiť ako samostatné prevzatie a prípravu právneho zastúpenia v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Pokiaľ súd žalobcovi náhradu trov za uvedené úkony priznal, je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení veci a napĺňa dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Rovnako je tento dôvod naplnený aj vo vzťahu k navýšeniu odmeny za úkon podania podnetu na podanie dovolania v konaní sp. zn. 1T/103/2017, keďže odmenu za tento úkon možno posudzovať výlučne podľa § 14 ods. 8 v spojení s § 14 ods. 3 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Súd prvej inštancie mal teda žalobu zamietnuť aj v rozsahu sumy 304,95 Eur.

2.1 Pokiaľ sa týka priznania náhrady nemajetkovej ujmy, žalovaná zvýraznila, že žalobca si žalobou uplatnil zvyšnú časť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 32.931,03 Eur, čo predstavuje rozdiel oproti pôvodne uplatnenej a priznanej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch žalovanou vo výške 9.508,97 Eur. Žalovaná zvýraznila, že v prejednávanej veci zmenila prístup a aj v prípade žalobcu tohto odškodnila nielen sumou, ktorú judikatúra považuje za spravodlivú, ale zároveň aj ďalšími nerelutárnymi formami náhrady nemajetkovej ujmy – konštatovaním porušenia práva žalobcu a poskytnutím písomného ospravedlnenia, ako to predpokladá § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. Žiadne súdne rozhodnutie nereflektuje skutočnosť dobrovoľného uspokojenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovanou všetkými dostupnými prostriedkami pred uplatnením nároku v ostávajúcej časti na súde. Navyše skutočnosť dobrovoľného poskytnutia odškodnenia v nepeňažnej forme napadnutý rozsudok vôbec nezohľadňuje. Z tohto dôvodu žalovaná namietala, že priznanie akejkoľvek ďalšej sumy je neproporcionálne a nespravodlivé k výške odškodnenia, ktorú právny poriadok priznáva pri odškodňovaní obetí trestného činu osobe, ktorá pri takom čine prišla o život.

2.2 Taktiež žalovaná namietala, že súd prvej inštancie sa v bode 52. rozsudku vyjadril k nestotožneniu sa s názorom žalovanej o tom, že za vedenie trestného stíhania nepatrí náhrada nemajetkovej ujmy v období, kedy zároveň došlo k obmedzeniu osobnej slobody trestne stíhanej osoby výkonom väzby, keďže táto náhrada je zahrnutá v odškodnení práve za nezákonné obmedzenie osobnej slobody väzbou. V ďalšom poukázala na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa však žalovaná nestotožnila, považovala ho za formalistické a nedostatočne odôvodnené. Pokiaľ je trestne stíhaná osoba umiestnená vo väzbe, jedná sa o situáciu, kedy sa táto osoba musí podrobovať úkonom trestného stíhania po celý čas v pozícii osoby obmedzenej na osobnej slobode a jediný vplyv na posúdenie eventuality vzniku akejkoľvek ujmy na strane tejto osoby má v danom prípade výlučne výkon väzby a vedenie trestného stíhania samo osebe nespôsobuje žiadne ďalšie následky, ktoré by neboli vyvolané primárne obmedzením osobnej slobody – ostatne žalovaná neidentifikuje v napadnutom rozsudku žiaden takýto následok, ktorý by jednoznačne diferencoval, aká nemajetková ujma vznikla žalobcovi trestným stíhaním nad rámec nemajetkovej ujmy vzniknutej obmedzením jeho osobnej slobody výkonom väzby. Väzba je z kauzálneho hľadiska kauzality prioritným a v období jej trvania jediným dôvodom vzniku nemajetkovej ujmy, pretože v sebe zahŕňa všetky do úvahy prichádzajúce negatívne následky i samotného trestného stíhania. Žalobcu teda nebolo možné odškodniť z titulu trestného stíhania za obdobie od 22.06.2021 do 01.12. 2021, t. j. za obdobie 163 dní.

2.3 K posudzovaniu vzniku nemajetkovej ujmy v súvislosti s vedením trestného stíhania po povolení obnovy konania Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/79/2021, žalovaná poukázala na to, že v tejto fáze trestného konania sa konalo a rozhodovalo o návrhu žalobcu, a teda toto konanie v zmysle § 405 písm. b) Trestného poriadku nemohlo privodiť žalobcovi uloženie prísnejšieho trestu, než aký mu bol uložený v pôvodnom rozsudku. Tým podľa žalovanej bola oslabená i prípadná intenzita zásahu v podobe vedenia trestného stíhania, resp. následky tohto stíhania nemohli dosahovať intenzitu, ako vo fáze pred právoplatným odsúdením. Tieto okolnosti neboli pri rozhodovaní o navýšení priznanej náhrady nemajetkovej ujmy nijako zohľadnené. Pokiaľ sa týka výšky odškodnenia, žalovaná namieta, že okolnosti, ktoré bral do úvahy súd prvej inštancie zohľadnila už žalovaná pri priznaní plnenia titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy po predbežnom prerokovaní nároku. Všetky následky, ktoré súd uviedol, už boli zohľadnené v rámci predbežného prerokovania nárokov žalobcu a tieto sú v zásade totožné so skutočnosťami zohľadnenými už žalovanou a neboli zistené žiadne iné závažné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu navyšovania priznaného odškodnenia. Súd v odôvodnení iba obšírnejším spôsobom, bez zásadnej obsahovej zmeny, zosumarizoval tie isté okolnosti, ktoré vzala za preukázané aj žalovaná, nanajvýš za použitia iných pomenovaní. Ďalej žalovaná uviedla koľko, resp. v akom rozsahu poskytla plnenie žalobcovi v rámci predbežného prejednania nároku za mesiac trestného stíhania a osobitne za deň väzby, učinila porovnanie s ustálením výšky plnení zo strany súdu a zvýraznila, že v danej veci ide o rozhodovanie sporu, pre ktorý neexistuje zodpovedajúca inšpirácia v doterajšej rozhodovacej praxi, pretože žalovaná dobrovoľne poskytla žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo forme konštatovania porušenia jeho práv, písomného

ospravedlnenia a peňažného odškodnenia. Akékoľvek doterajšie výsledky rozhodovacej praxe súdov sú viazané na stav, kedy štát nároky poškodeného a priori neuznal. V súvislosti s uvedeným poukázala žalovaná i na judikatúru ESĽP a judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Zvýraznila, že v prípade žalobcu sú preukázané okolnosti odôvodňujúce zníženie ním požadovanej nemajetkovej ujmy, napr. trestná a priestupková minulosť žalobcu, nezamestnanosť žalobcu rovnako pred trestným stíhaním, ako aj po ňom, neexistencia žiadnych následkov vo sfére spoločenského uplatnenia. Žalovaná preto zásadne odmietla považovať sumu 17.050,- Eur celkovo priznanú žalobcovi za daných skutkových okolností za primeranú a spravodlivú, a zotrvala na názore, že odškodnenie žalobcu v rámci predbežného prerokovania uskutočnené všetkými dostupnými spôsobmi zo strany štátu bolo plne zákonne, i judikatúrne konformné. V tejto súvislosti k jednotlivým výškam náhrady nemajetkovej ujmy poukázala na niektoré rozhodnutia G. D. E. L., M., N. B. L. L.. Mala za to, že súd prvej inštancie v tejto časti napadnutý rozsudok vo vzťahu k priznanej náhrade nemajetkovej ujmy v sume 7.541,03 Eur nedostatočne odôvodnil, vychádzal z nesprávne vyhodnotených skutkových záverov, ktoré následne v konečnom dôsledku nesprávne právne posúdil.
2.4 Taktiež žalovaná napadla i výrok o trovách konania súdu prvej inštancie, t. j. výrok III. a IV. Namietla, že súd neprípustným a arbitrárnym spôsobom rozdelil nárok na náhradu trov konania na dva samostatné nároky vo vzťahu k nároku na náhradu majetkovej škody a vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Takýto postup nemá oporu v právnej úprave rozhodovania o trovách konania a je prejavom svojvôle súdu závažne porušujúcej právo žalovanej na spravodlivý proces. Poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/339/2021. Navyše zvýraznila, že výroky III. a IV. sú v praxi nevykonateľné, neaplikovateľné a sú v rozpore so samotným znením príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. Žalovaná mala za to, že súd mal primárne žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Odhliadnuc od toho, ak by žalobca aj mal byť v konaní čo i len čiastočne úspešný, súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa zásady úspechu, a to s ohľadom na celkový výsledok konania, teda zohľadňujúc i úplný neúspech žalobcu v jednom čiastkovom nároku a prevažujúci neúspech v ďalšom čiastkovom nároku a najmä rozhodnúť jedným výrokom o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu k celému jeho predmetu. Žalovaná preto navrhla aby odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a vo výrokoch III. a IV. zmenil tak, že žalobu v časti zaplatenia sumy 304,95 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 304,95 Eur od 15.01.2025 do zaplatenia a v časti zaplatenia sumy 7.541,03 Eur zamietne a prizná žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alebo alternatívne, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I., III. a IV. zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 29.03.2026. Uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnou a skutkovou argumentáciou súdu vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na náhradu škody. Taktiež súhlasil s vyhodnotením vykonaného dokazovania a rozhodnutím súdu prvej inštancie ohľadne základu nároku, s ohľadom na niekoľkoročné konanie súdov sa rozhodol nepodať odvolanie a súhlasí aj s výškou prisúdenej majetkovej a nemajetkovej ujmy. K jednotlivým odvolacím dôvodom žalobca uviedol, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolateľ nijako bližšie nezdôvodnil a neuviedol, aké procesné práva mu nebolo možné uplatniť, pretože žalovaná bola opakovane informovaná súdom o všetkých procesných úkonoch, nemala návrhy na doplnenie dokazovania, nemala žiadne otázky na žalobcu a s výnimkou písomného stanoviska a vyjadrenia po výsluchu svedkyne žiadne návrhy na doplnenie dokazovania nemala, a teda je zrejmé, že jej práva neboli upreté. Takisto k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) žalobca uviedol, že súd sa maximálne podrobne, dostatočne, jasne vysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi a vysvetlil svoje úvahy a posudzovanie dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, v ktorom odôvodnení v bodoch 49. a 51., 52. a 53. súd vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia a polemika žalovanej má len formálny charakter; navyše tvrdenia žalovanej boli predmetom posúdenia súdom, nakoľko sú v jej stanovisku k žalobe ako samostatnom vyjadrení k žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu. Súd tak dal v odôvodnení odpoveď na všetky otázky. Takisto v podanom odvolaní nie je naplnený argumentačne dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h), keď nesprávne právne posúdenie veci nie je odvolaním vytýkané, žalobca má za to, že súd právnu normu správne aplikoval a jej aplikáciu odôvodnil a vysvetlil. Námietky žalovanej preto žalobca nepovažoval za spôsobilé privodiť požadovanú zmenu napadnutého rozhodnutia, keďže súd prvej inštancie vo veci vykonal riadne dokazovanie, adekvátne vyhodnotil jednotlivé dôkazy a vyvodil z nich správne skutkové závery, na ktoré správne aplikoval príslušné právne normy. Žalobca tak odvolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a uplatnil nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia i v odvolacom konaní.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná podaním zo dňa 13.04.2026. Uviedla, že vyjadrenie žalobcu je z obsahového hľadiska nedostatočné, keďže neobsahuje žiadnu relevantnú vecnú reakciu na konkrétne odvolacie dôvody uplatnené žalovanou. Žalobca sa vo vyjadrení obmedzil len na deklaratórne konštatovanie správnosti napadnutého rozsudku a na všeobecné tvrdenia o jeho zákonnosti a presvedčivosti bez toho, aby sa konkrétnym právne relevantným spôsobom vysporiadal s argumentáciou žalovanej obsiahnutou v odvolaní. Vyjadrenie žalobcu neobsahuje konkrétnu reakciu na námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávnych skutkových zistení, ani procesných pochybení súdu, ale iba všeobecné tvrdenia o tom, že sa súd s vecou riadne vysporiadal. Takýto prístup nemožno považovať za kvalifikovanú obranu napadnutého rozhodnutia. Žalobca tak nevyprodukoval vlastnú argumentáciu v odvolacom konaní. Žalovaná tak v celom rozsahu zotrvala na svojej odvolacej argumentácii a odvolacom návrhu tak, ako bol formulovaný v odvolaní.

5. V dôsledku podaného odvolania žalovanej, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. čiastočne podľa § 387 ods. 1 CSP v časti o nároku na náhradu škody potvrdil, a v časti o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zmenil postupom podľa § 388 CSP z dôvodu, že neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na zrušenie.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. V prejednávanej veci sa žalobca žalobou domáhal voči žalovanému štátu (ďalej aj len „žalovanej“ Slovenskej republike) náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, respektíve nezákonnými rozhodnutiami, a to konkrétne náhrady škody vo výške 2.004,80 Eur s úrokom z omeškania a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 32.931,03 Eur. Žalobca podanou žalobou uplatnil na súde nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v rozsahu, ktorý bol uplatnený pôvodne voči žalovanej (štátu) v rámci predbežného prejednania nároku, avšak tento nárok bol žalovanou uspokojený voči žalobcovi len čiastočne, keď z pôvodne uplatňovaných 42.400,- Eur, žalovaná žalobcovi plnila sumu 9.508,- Eur. Žalobou uplatnená suma 32.931,- Eur teda predstavuje rozdiel medzi žalobcom požadovaným a pôvodne uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej a žalovanou už priznaným plnením. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel len čiastočne, keď titulom vecnej škody priznal žalobcovi sumu 304,95 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 304,95 Eur od 15.01.2025 do zaplatenia a sumu 7.541,03 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú a rozhodol o trovách konania.

9. Rozsudok súdu prvej inštancie bol napadnutý odvolaním žalovanej, ktorá tento napadla vo výroku I. a v odvolaní navrhla žalobu žalobcu zamietnuť pokiaľ sa týka nároku na náhradu vecnej škody, tak i nároku na náhradu nemajetkovej ujmy alebo alternatívne žalovaná navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a tomuto ho vrátil na ďalšie konanie.

10. Žalobca rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním nenapadol.

11. Odvolací súd, nadväzujúc na teoretický exkurz uplatneného a prejednávaného nároku na náhradu škody (i v zmysle nemajetkovej ujmy) podľa zák. 514/2003 Z.z. , predovšetkým opätovne zvýrazňuje, že trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dôsledky. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Zákon č. 514/2003 Z.z. v § 17 ods. 2 až 4 uznáva náhradu nemajetkovej ujmy ako jeden z nárokov na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

12. V materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Samotná skutočnosť, že je v právomoci orgánu činného v trestnom konaní vydať záväzný pokyn na vznesenie obvinenia, resp. vzniesť obvinenie z trestného činu konkrétnej osobe, neznamená, že táto právomoc môže byť vykonávaná v rozpore so zákonom. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 320/2016).

13. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry človeka, ktorý sa premieta do psychickej sféry osoby a jej postavenia v spoločnosti. Jedná sa teda o ujmu, ktorá sa nepremieta do fyzickej integrity poškodeného, ani do jeho majetkovej sféry, a preto je potrebné ju odlišovať od majetkovej ujmy, ako aj ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami. Vzhľadom na to, že ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa ani nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné kvantifikovať a vyčísliť. Namiesto nej je možné poskytnutie zadosťučinenia s tým, že pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či v inom prostredí fyzickej osoby. Preto je potrebné prihliadať na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného, nepriaznivosť jeho vplyvu na povesť poškodeného a doterajší spôsob života a podobne. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

14. V konaní o náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci v podobe náhrady nemajetkovej ujmy má žalobca bremeno tvrdenia v tom, že žalovaná zasiahla do jeho osobnosti a že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jeho právach, pričom musí nielen uviesť (tvrdiť), ale aj preukázať, aká ujma mu vznikla. Z tohto bremena tvrdenia pre žalobcu vyplýva dôkazné bremeno preukázať skutočnosti svedčiace o existencii škody a zásahu. Keď sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy, musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu v jeho súkromnom živote vrátane kvality života (t. j. duševnej stability, duševného zdravia, ľudskej dôstojnosti, telesnej integrity), rodinnom prostredí, profesionálnej sfére, či v inom prostredí. Len ak sú tieto skutočnosti nesporne preukázané, súd môže skonštatovať, že žalobca uniesol bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu, a vyvodiť z toho jeho úspech v konaní.

15. V súdenej veci súd prvej inštancie dôsledne rozlíšil medzi nárokmi uplatnenými žalobcom v žalobe a to nárokom na náhradu vecnej škody, ktorej čiastkovej otázke venoval súd prvej inštancie odseky 48. 49. a 50. odôvodnenia rozhodnutia, náhrade nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania, ktorej venoval ods. 52. odôvodnenia rozhodnutia a náhrade nemajetkovej ujmy za výkon väzbu a výkon trestu odňatia slobody po rozhodnutí, že sa žalobca v skúšobnej dobe neosvedčil, ktorou čiastkovou otázkou sa súd detailne zaoberal v odseku 53. odôvodnenia rozhodnutia.

16. Žalobca žalobou osobitne uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 2.004,80 Eur, pričom súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu 304,95 Eur (spolu s úrokom z omeškania), pričom k uplatnenému nároku na náhradu škody v odsekoch 48., 49., 50. podrobne uviedol, v čom spočíval uplatnený nárok žalobcu, v akej časti ho súd vyhodnotil ako dôvodný a v akej časti ho ako nedôvodný zamietol. Priznaná suma 304,95 Eur predstavuje trovy obhajoby, ktoré jednotlivé úkony obhajoby v trestnom konaní súd uviedol v odseku 2 bodu 49. rozhodnutia. Žalovaná v podanom odvolaní namietala neúčelnosť trov priznaných za prípravu a prevzatie právneho zastúpenia v konaní o povolení obnovy konania, keď namietala, že prípravu a prevzatie právneho zastúpenia v uvedenom len formálne učinila právna zástupkyňa - A. A., ktorá žalobcu v trestnom konaní zastupovala už ako obvineného a obžalovaného, teda bola dôkladne oboznámená s vecou. Úkon prevzatie a príprava právneho zastúpenia nemohol byť tak podľa názoru žalovanej, účelný a jedná sa de facto o pokračovanie v obhajobe v trestnom konaní, za ktorú už bola obhajcovi poskytnutá odmena.

17. Uvedenej odvolacej argumentácii odvolací súd nemohol prisvedčiť ako dôvodnej, a to vzhľadom na rozdielnosť konania o obnove konania a „základného“ konania na základe podanej obžaloby pred súdom, v ktorom je potrebné zaoberať sa otázkou preukazovania viny obžalovaného zo spáchania

konkrétneho trestného činu a následne ukladania zákonného a primeraného trestu. Na rozdiel od uvedeného, v konaní o povolenie obnovy konania (resp. v konaní o obnove konania) je potrebné preukázať, že sú dané dôvody v zmysle § 394 zák. č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku, teda či existujú, resp. či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. V konaní o povolení obnovy konania je potrebné predovšetkým uvádzať, skúmať a vyhodnocovať, či sú dané zákonom vyžadované dôvody pre povolenie obnovy konania, ktoré prvotné posúdenie a príprava právnej argumentácie tiež vyžaduje osobitné odborné posúdenie, a preto nemožno súhlasiť s názorom žalovanej, že ide o pokračovanie v už prebiehajúcom, respektíve skončenom trestnom konaní. Rovnako nemôže obstáť záver o nenáležitosti odmeny za právne služby v tomto konaní len z dôvodu znalosti veci konajúcej právnej zástupkyne z predchádzajúceho konania na základe podanej obžaloby. Uvedené je pre totožného právneho zástupcu, resp. právnu zástupkyňu nepochybne výhodou, avšak táto skutočnosť nevylučuje zo zákona prináležiaci nárok na odmenu za každý uskutočnený úkon od momentu prípravy a prevzatia právneho zastúpenia až po zastupovanie v prebiehajúcom konaní (o obnove konania). Vzhľadom na odlišnosť charakteru konaní, odlišnosť potrebnej skutkovej a právnej argumentácie v konaní vedenom na základe podanej obžaloby a v konaní o povolení obnovy konania, odvolací súd postup a záver súdu prvej inštancie o potrebe priznania náhrady škody za trovy obhajoby v trestnom konaní - za úkon príprava a prevzatie právneho zastúpenia v konaní o povolení obnovy konania (sp. zn. 2Nt/17/2022) podľa § 12 ods. 3 písm. a) a § 14 ods. 1 písm. a) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. a taktiež režijného paušálu za úkon v roku 2022 (11,63 Eur) považoval za správny, v súlade so zákonom a vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. Za tento úkon správne súd priznal náhradu spočívajúcu vo výške odmeny za úkon právnej služby celkom vo výške 93,31 Eur. Uvedené platí i o úkone prevzatie a príprava zastúpenia na podanie podnetu na podanie dovolania v trestnej veci vedenej voči žalobcovi na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 1T/103/2017. Bez uvedeného podnetu by nebolo možné iniciovať konanie, ktoré sa neskôr ukázalo ako výrazne na prospech žalobcu (v trestnom konaní obžalovaného a odsúdeného), a na takéto začatie konania bolo nevyhnutné splnomocnenie na prevzatie a na zastupovanie na podanie podnetu na podanie dovolania v konkrétnej trestnej veci. I v časti takto priznaného nároku postupoval súd prvej inštancie správne, keď za prevzatie a prípravu zastúpenia na podanie podnetu na podanie dovolania priznal podľa § 12 ods. 3 písm. b) a § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky tarifnú odmenu predstavujúcu 1/8 výpočtového základu za rok 2020, t.j. 132,75 Eur a režijný paušál za úkon v roku 2023 vo výške 12,52 Eur predstavujúci 1/100 výpočtového základu. Za samotné podanie podnetu patrí podľa § 12 ods. 3 písm. b) a § 14 ods. 1 písm. d) tarifná odmena vo výške 132,75 Eur a režijný paušál za úkon v roku 2023 12,52 Eur, t.j. celkovo suma 145,27 Eur. Správne súd prvej inštancie postupoval analogicky pri určení odmeny za úkon podania podnetu na podanie dovolania ako za podanie dovolania, nakoľko už v uvedenom podnete musí byť nevyhnutne obsiahnutá ucelená odborná právna argumentácia svedčiaca o dôvodnosti podania dovolania a jeho konkrétnych účinkoch pre osobu žalobcu – v trestnom konaní odsúdeného. Odvolací súd konštatuje, že v tejto časti súd prvej inštancie postupoval správne. Spôsob určenia náhrady škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia je v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a súd prvej inštancie neopomenul ani zohľadniť čiastočné plnenie poskytnuté žalobcovi žalovanou na základe výsledkov o predbežnom prejednaní nároku na náhradu škody vo výške 66,37 Eur, ktorú žalovaná plnila titulom náhrady trov obhajoby. Odvolaciu argumentáciu žalovanej odvolací súd v tejto časti vyhodnotil ako nedôvodnú.

18. Súd prvej inštancie priznal titulom náhrady škody žalobcovi de facto škodu spôsobenú vynaložením nákladov na právne zastúpenie, ktoré rozhodnutie vyhodnotil odvolací súd ako správne a v súlade so zákonom. Súd prvej inštancie žalobcovi inú vecnú škodu nepriznal, keď uplatnenú náhradu škody spočívajúcu v nákladoch na potreby žalobcu počas výkonu väzby a trestu odňatia slobody vyhodnotil ako nedôvodnú s odôvodnením, že žalobcom vyčíslené náklady by mu vznikli i mimo výkonu väzby a výkonu trestu. Tento čiastkový záver súdu o nepriznaní (zamietnutí) nároku na náhradu škodu odvolaním (žalobcu) napadnutý nebol. S poukazom na správnosť záverov súdu prvej inštancie, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho prvom výroku, v časti týkajúcej sa náhrady škody spočívajúcej v trovách obhajoby, ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

19. Pokiaľ sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, tu je potrebné opätovne zvýrazniť, že žalobca si žalobou uplatnil sumu 32.932,03 Eur, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi pôvodne uplatneným

nárokom v žiadosti o predbežné prerokovanie voči žalovanej zo dňa 17.07.2024, ktorou požadoval od žalovanej 42.440,- Eur, pričom žalovaná žalobcovi z uvedeného čiastočne plnila sumu 9.508,97 Eur.

20. Uvedená predstavuje čiastkové nároky na náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby a za výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody v konaní Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/103/2017 a osobitne žalobca uplatnil a odôvodnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania. Odvolací súd konštatuje, že i v tejto časti súd prvej inštancie uvedené otázky a čiastkové nároky dôsledne rozlíšil a vyhodnoteniu jednotlivých nárokov venoval náležitú pozornosť a svoje rozhodnutie odôvodnil v odsekoch 51., 52. (náhrada nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania) a v odseku 53. a 54. a 55. (náhrada nemajetkovej ujmy výkonom väzby a trestu odňatia slobody). V týchto častiach súd prvej inštancie správne konštatoval a zhodnotil tú okolnosť, že každé trestné stíhanie má negatívny vplyv a dopad na osobu, proti ktorej bolo konanie vedené. V časti všeobecného výkladu a kritérií, na ktoré súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal, odvolací súd súhlasí so základnými atribútmi uvedenými súdom prvej inštancie, avšak v časti aplikácie všeobecných kritérií na konkrétnosti prejednávanej veci vyhodnotil odvolacie námietky žalovanej ako čiastočne dôvodné, keď súd prvej inštancie nedostatočne a nepriliehavo prihliadol na osobité okolnosti v súdenej veci, na ktoré nedopadá recentná judikatúra najvyšších súdnych autorít, a to je najmä písomné ospravedlnenie žalovanej žalobcovi a dobrovoľné mimosúdne plnenie žalobcom uplatnených nárokov na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Rovnako odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil pomery na strane žalobcu týkajúce sa najmä jeho bohatej trestnej a priestupkovej minulosti a to i napriek mladému veku žalobcu a v konaní zistených dopadov na osobu žalobcu.

21. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy z titulu uznesenia o vzatí do väzby, rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy závisí na úvahe súdu, ktorá však musí byť preskúmateľná a zrozumiteľná, najmä pokiaľ ide o kritériá, na základe ktorých súd svojou úvahou dospel ku konkrétnej výške nemajetkovej ujmy na základe konkrétnych okolností posudzovaného prípadu; v tomto smere možno konštatovať, že „vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu súdna prax vytvorila postupne stabilizujúce sa kritéria určenia jej výšky (povaha trestnej veci, dĺžka a časové okolnosti väzby, preukázaný dopad väzby do osobnostnej sféry poškodeného a širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo, korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti)“ (porovnaj nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017).
21.1 Pri rozhodovaní o konkrétnej výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu bolo potrebné rešpektovať aj závery súdnej praxe, podľa ktorých „hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, respektíve o úvahu svojvoľnú; určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti; súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých navrhovateľovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, spoločnosti a podobne)“ [uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/154/2011 zo dňa 12.12.2012]. Súčasne „otázka, aká má byť výška náhrady nemajetkovej ujmy závisí (popri zákonných predpokladoch a ustálenej súdnej praxe) od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každého prejednávaného sporu, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných prípadoch“ (NS SR sp. zn. 8Cdo/191/2020). Z tohto hľadiska bola preto pre rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy podstatná osoba žalobcu a dopad výkonu väzby a výkonu trestu odňatia slobody po rozhodnutí o neosvedčení sa v skúšobnej dobe, do jeho práva na osobnú slobodu a práva na súkromie; súd prvej inštancie vykonal dôsledné posúdenie vplyvu výkonu väzby na žalobcu, na jeho osobu a súkromie a uviedol i porovnanie náhrad nemajetkovej ujmy za väzbu z ostatnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Pri rozhodovaní v prejednávanom spore bolo potrebné prihliadať nielen na povahu trestnej veci, celkovú dĺžku pozbavenia osobnej slobody žalobcu, berúc do úvahy skutočnosť, že väzba predstavuje výrazný zásah do osobnej slobody žalobcu, ale bolo potrebné zohľadniť i tú skutočnosť, že žalobca na rozdiel od osôb, o ktorých rozhodovacia činnosť všeobecných súdov zväčša pojednávala, je osobou s bohatou trestnou minulosťou, keď žalobca má v súčasnosti 29 rokov, a napriek mladému veku sa jedná o osobu 4-krát odsúdenú zo spáchania trestného činu, pričom sa zároveň dopustil i viacerých priestupkov. Uvedená okolnosť je zásadným momentom najmä pre rozhodovanie o výške náhrady nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania, avšak uvedená nemôže zostať bez povšimnutia ani pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby a trestu odňatia slobody, keď i v uvedenom prípade súd prvej inštancie dospel k priznanej sume porovnaním so sumami priznávanými i osobám, ktoré v minulosti trestané neboli, odpis z registra trestov majú bez záznamov, ktorú okolnosť nemožno

stotožňovať s právnou fikciou zahladenia odsúdení tak, ako tomu bolo v prípade žalobcu, pretože skutočný a úplný obsah registra trestov vytvára realite zodpovedajúci obraz o osobe žalobcu, o jeho postoji k dodržiavaniu zákonov, čestnosti, spôsobe života, bezúhonnosti a pod. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že „bolo judikované vyššími súdmi či už v Slovenskej republike alebo Českej republike, že primerané odškodňovanie nezákonnej väzby by sa orientačne malo pohybovať v rozpätí od 20,- Eur do 60,- Eur za každý deň obmedzenia osobnej slobody (napr. Rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo/2357/2010, rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 754/2016)“, odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na pomery na strane žalobcu je v nastolenom rozmedzí nutné zotrvať na dolnej hranici, kedy náhradu nemajetkovej ujmy za jeden deň väzby a obmedzenia osobnej slobody výkonom trestu odňatia slobody vo výške 25,- Eur odvolací súd považuje za neprimerane vysokú a v rozpore s predstavami o všeobecnej spravodlivosti, keď rovnaké alebo porovnateľné sumy boli priznávané osobám bezúhonným a bez záznamov o priestupkoch, požívajúcim dobré meno a povesť v spoločenskom a pracovnom živote. Odvolací súd sa však stotožnil s posúdením dopadu výkonu väzby a trestu odňatia slobody na žalobcu, s posúdením a záverom súdu prvej inštancie, kedy tento konštatoval, že bolo nutné prihliadnuť na to, že počas výkonu bol žalobca odlúčený od svojej družky a dvoch maloletých detí vo veku šesť rokov a štyri roky, čo nepochybne znášal veľmi ťažko a mohol byť s nimi v kontakte len telefonicky a počas návštevy zhruba raz za mesiac. Tu odvolací súd však zároveň poukazuje na to, že táto blízka rodina žalobcu i napriek výkonu väzby nestratila o žalobcu – ako partnera a otca – záujem nedištancovala sa od neho morálne, ani fakticky, boli s ním v telefonickom a osobnom kontakte, vždy keď to bolo možné a ako partnerka, tak i maloleté deti žalobcu mali záujem o žalobcu, o komunikáciu s ním i počas výkonu väzby, uvedená situácia rodinu emocionálne nerozdelila. Pokiaľ žalobca prežíval pocity strachu, úzkosti a psychického stresu, uvedené odvolací súd nespochybňuje, takéto prežívanie predstavuje prirodzenú reakciu na odlúčenie od rodiny a izolovanie osoby od ostatnej spoločnosti, v priestoroch na výkon väzby a trestu odňatia slobody v spoločnosti osôb, ktorých si tam umiestnená osoba nevyberá. Pri zohľadnení všetkých uvedených kritérií a s prihliadnutím na to, že žalovaná sa žalobcovi i písomne ospravedlnila, a taktiež mu plnila ním uplatnené nároky i za výkon väzby, odvolací súd považoval za primeranú náhradu za jeden deň výkonu väzby a trestu odňatia slobody vo výške 20,- Eur. Za 606 dní výkonu väzby a nesprávne (resp. nezákonne) vykonávaného trestu odňatia slobody, celková suma pri základe 20, - Eur za deň, predstavuje sumu 12.120,- Eur. Keďže však z obsahu spisu bolo zistené, že žalovaná z tohto titulu uhradila žalobcovi sumu 9.090,- Eur, odvolací súd po odčítaní tejto od sumy 12.120,- Eur priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby a trestu odňatia slobody v sume 3.030,- Eur. Uvedenú sumu považuje odvolací súd za primeranú vzhľadom na všetky osobité okolnosti prípadu, individuálne okolnosti na strane žalobcu (najmä jeho bohatá trestná a priestupková minulosť v mladom veku) a taktiež s prihliadnutím na okolnosti na strane žalovanej (písomné ospravedlnenie žalovanej a dobrovoľné plnenie žalovanej v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy). Zároveň odvolací súd pre úplnosť uvádza, že súdom prvej inštancie uvádzané rozmedzie priznávaných náhrad učinené i s poukazom na jestvujúcu judikatúru slovenských všeobecných súdov nie je zároveň akýmsi „konštantným priemerom“, keď napr. Krajský súd v Žiline vo veci sp. zn. 10Co/58/2016 potvrdzujúcim rozsudkom priznal náhradu nemajetkovej ujmy za deň výkonu väzby 12,60 Eur, Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 17Co/3/2023 priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 13,50 Eur za deň výkonu väzby a v konaní Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/17/2025 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za jeden deň výkonu väzby v sume 15,- Eur. Totožný senát konajúceho odvolacieho súdu v konaní sp. zn. 14Co/14/2025 priznal náhradu nemajetkovej ujmy za jeden deň výkonu väzby vo výške 20,- Eur.

22. Pokiaľ ide o čiastkový nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania voči žalobcovi, závery konštatované a prijaté odvolacím súdom týkajúce sa osoby žalobcu a osobitných okolností prípadu, v rámci ktorých už došlo k písomnému ospravedlneniu, čiastočnému uspokojeniu nároku žalobcovi žalovanou, odvolací súd pristúpil k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie i v tejto časti, keď bolo potrebné znížiť náhradu nemajetkovej ujmy priznanú súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie uvedeným spôsobom priznal 100,- Eur za mesiac vedeného trestného stíhania, v súdenej veci za 19 mesiacov sumu celkovo 1.900,- Eur, ale keďže žalovaná už uhradila 418,97 Eur, napadnutým rozsudkom súd priznal sumu 1.487,03 Eur. V zmysle zásady, že súd pozná rozhodovaciu činnosť, sú odvolaciemu súdu i z vlastnej rozhodovacej činnosti, ale i z rozhodovacej činnosti ostatných všeobecných súdov v rámci SR známe rozhodnutia, ktoré práve s prihliadnutím na trestnú minulosť konkrétnych osôb priznávali sumy výrazne nižšie, než učinil súd prvej inštancie. Tu odvolací súd poukazuje napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/14/2025, ktorým bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 46,87 Eur za mesiac vedenia trestného stíhania,

a na ďalšie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici: sp. zn. 13Co/11/2022 zo dňa 30. marca 2023, kde súd priznal 41,67 Eur za mesiac trestného stíhania, v sp. zn. 17Co/75/2023 zo dňa 28.02.2024 50,- Eur až 150,- Eur za mesiac trestného stíhania a 17Co/78/2020 zo dňa 16.12.2020 vo výške 83,- Eur za mesiac trestného stíhania. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že inými súdmi priznávaná, prípadne i vyššia suma (ako napr. suma 100,- Eur za mesiac priznaná súdom prvej inštancie), v sebe zahŕňa vyššiu mieru poškodenia povesti, či dobrého mena v súkromnej, ako i profesijnej rovine, ktoré však v súdenej veci neboli preukázané v takej miere, ktorá by opodstatňovala priznanie vyššej peňažnej náhrady za mesiac, než je suma 50,- Eur. Uvedená suma predstavuje podľa názoru odvolacieho súdu výsledok všeobecnej predstavy o spravodlivosti odškodnenia každej ujmy a zároveň zohľadňuje i rozhodovaciu prax všeobecných súdov v obdobných prípadoch, kde žalobcom je osoba v minulosti viackrát odsúdená, a ktorej zároveň bolo zo strany žalovaného štátu poskytnuté ako písomné ospravedlnenie, tak i plnenie v rámci predbežného prejednania nároku. Pokiaľ podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je pri hodnotiacich úvahách o primeranom zadosťučinení potrebné prihliadať na osobu žalobcu, odvolací súd nemohol neprihliadnuť na doterajší život žalobcu, ktorého odrazom je i výpis z registra trestov a register priestupkov, podľa ktorých žalobca opakovane páchal trestnú činnosť, za túto bol aj štyrikrát odsúdený, pričom sa dopustil i zločinu, (t.j. závažnejšieho trestného činu). Vnímanie žalobcu spoločnosťou je nepochybne výsledkom jeho predchádzajúceho života a i opakovaného porušovania civilných noriem i noriem trestného práva, nielen ním označeným trestným stíhaním. Za uvedenej situácie nemožno konštatovať, že by práve uvedeným trestným stíhaním utrpela dovtedy tvrdená dobrá povesť alebo že by bol znížený vybudovaný spoločenský status. Odvolací súd okrem toho, že odlišným spôsobom vyhodnotil osobu žalobcu, prihliadol a vyhodnotil i tú skutočnosť, že žalobca i po skončení trestného stíhania, bezo zmeny žije so svojou družkou, uvedené nemalo negatívny dopad na jeho partnerský život, navyše, žalobcovi a jeho družke sa narodilo tretie dieťa. Možno tak konštatovať, že osobitý negatívny dopad nemožno konštatovať ani na vývoj rodinného života žalobcu; práve naopak, rodina žalobcu sa v pomerne krátkom čase rozrástla. Taktiež nedošlo ani k významnej zmene pomerov v pracovnej sfére žalobcu, keď v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca nevedel preukázať, či bol pred vedením trestného stíhania riadne zamestnaný, nakoľko, ako sám uviedol brigádnicky pracoval, ale „nemal zmluvu“. Tak i po skončení trestného stíhania, vedeného čiastočne i väzobne, žalobca uvádzal, že pracoval a pracuje brigádnicky, rovnako ako pred trestným stíhaním, z čoho možno konštatovať, že v dôsledku trestného stíhania k zhoršeniu pomerov v pracovnej sfére žalobcu nedošlo.
Pri dĺžke vedenia trestného stíhania 19 mesiacov predstavuje celková náhrada nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania sumu 950,- Eur, z ktorých však žalovaná už uhradila 418,97 Eur, a preto odvolací súd pristúpil k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie a titulom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania priznal žalobcovi sumu 531,03 Eur.

23. Pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní namietala, že za čas výkonu väzby a výkonu trestu odňatia slobody už neprináleží z dôvodu duplicity náhrada nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania, s uvedenou argumentáciou sa odvolací súd nestotožnil a tejto neprisvedčil ako dôvodnej, nakoľko sa jedná i v čase súbehu o dva odlišné a samostatné právne nároky na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom zo zákona v žiadnom jeho ustanovení nevyplýva, že by priznanie jedného nároku vylučovalo opodstatnenosť nároku druhého. Trestné stíhanie bolo vedené i v čase výkonu väzby a všetky negatívne dopady s ním spojené trvali a dopadali na žalobcu, resp. osobu, voči ktorej je trestné stíhanie vedené, rovnako i v čase, keď je vo výkone väzby, pričom uvedené negatívne dopady a prejavy spočívajúce v prežívaní neistoty, strachu a obáv z budúcnosti a výsledku trestného konania stále existovali, ba navyše boli znásobené umiestnením takejto osoby v ústave na výkon väzby, de facto jej izoláciou od jej prirodzeného prostredia, rodiny, príbuzných a blízkych osôb, čím je nutnosť vyrovnať sa s uvedenými negatívnymi dopadmi ešte náročnejšia. Nemožno teda dospieť k záveru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za čas strávený vo väzbe (alebo v danom prípade i vo výkone nariadeného trestu odňatia slobody z inej trestnej veci), konzumuje negatívne dopady, a v tom dôsledku i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s vedením trestného stíhania. Zákon upravuje uvedené nároky a taktiež základ nároku samostatne a v žiadnom jeho ustanovení neuvádza, že by v prípade súbehu boli tieto nároky popri sebe vylúčené. Správny bol teda postup súdu prvej inštancie, keď nárok na náhradu nemajetkovej ujmy priznal za počet dní väzby a výkonu trestu odňatia slobody a zároveň a i za počet dní vedenia trestného stíhania celkovo. Odvolaciu argumentáciu žalovanej v tejto časti odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Z uvedených dôvodov, odvolací súd pristúpil k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti náhrady nemajetkovej ujmy a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 3.562,- Eur, v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

24. Odvolací súd s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/69/2022 zo 25.05.2023 dodáva, že s ďalšími námietkami, resp. argumentmi žalovanej uvedenými v odvolaní sa nezaoberal, nakoľko pre rozhodnutie v intenciách zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces sa jedná o argumenty, ktoré nemajú pre spravodlivé rozhodnutie v predmetnej veci už rozhodujúci význam (m.m. III. ÚS 314/2018).

25. S poukazom na uvedené dôvody, odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok v jeho napadnutom meritórnom výroku I. v časti nároku na náhradu škody ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP a v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zmenil podľa § 388 CSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, nakoľko neboli splnené podmienky na potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti, ani na jeho zrušenie.

26. Keďže odvolací súd pristúpil k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie, rozhodol i o trovách prvoinštančného konania. O týchto rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, vyhodnotiac celkový pomer úspechu sporových strán. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR 5Cdo/87/2024 zo dňa 30.04.2025, v zmysle ktorého, ak súd rozhoduje o nárokoch, ktoré majú v otázke procesného úspechu rozdielny právny režim, je potrebné rozhodnúť v otázke nároku na trovy konania len jedným konečným výrokom – podľa pomeru. Z výsledku konania vyplýva, že v časti prvoinštančného konania o náhradu nemajetkovej ujmy bol čo do základu nároku úspešný žalobca, a teda mu v tomto ohľade prislúcha procesný úspech v celom rozsahu, keďže sa vychádza z názoru, že pre vyčíslenie úspechu v spore nie je rozhodujúci rozdiel medzi žalovanou a priznanou výškou plnenia, ak výška plnenia závisela od úvahy súdu. Naopak, v časti nároku na zaplatenie vecnej škody žalobca žaloval sumu 2.004,80 Eur, z ktorého uplatneného nároku súd priznal 304,95 Eur, čo predstavuje len 15,21% úspech žalobcu a úspech žalovanej 84,79 %. Čistý úspech v konaní o náhradu škody tak prináleží žalovanej vo vyjadrení 69,58% (84,79% - 15,21%). Celkový úspech v konaní pred súdom prvej inštancie o oboch nárokoch tak prináleží žalobcovi v rozsahu 65% (100% úspech žalobcu v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy + po zaokrúhlení 30% úspech žalobcu v konaní o náhradu škody = 130% : 2 (dva druhy konania, resp. dva osobitne uplatniteľné nároky). Odvolací súd preto o trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 65% z prisúdenej sumy v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov prvoinštančného konania.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, § 261 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalovanej táto bola čiastočne úspešná v odvolacom konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keď odvolací súd prihliadol na niektoré odvolacie námietky žalovanej a došlo k zníženiu súdom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, avšak odvolaciu argumentáciu žalovanej k nároku na náhradu škody (trovy obhajoby) odvolací súd nevyhodnotil ako dôvodnú ani čiastočne a preto v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. V odvolacom konaní je tak úspech žalobcu a žalovanej temer rovnaký, keď žalovaná bola úspešná v časti týkajúcej sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ale nebola úspešná v časti náhrady škody, preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na ich náhradu.

28. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).